

Ne samo zato što potiču iz dve različite kampanje arheoloških iskopavanja i sa dve različite lokacije u okviru Beogradskog utvrđenja (videti tabelu 1), ove dve grupe skeleta se i po svojoj antropomorfološkoj strukturi sasvim razlikuju. Kako je to i pokazao dosadašnji tok antropološke analize, ovde se radi o dva različita tipa ljudi.

Prvi tip se odlikuje mezokranim dužinsko-širinskim indeksom lobanja. Visinsko-dužinski indeks je ortokran, visinsko-širinski je niski metriokran, frontoparietalni indeks je eurimetop tipa, a morfološki indeks lica je na granici srednjeg i visokog (leptoprozop). Zatim slede vrednosti indeksa gornjeg lica — mesen (srednje visoko gornje lice), a jugomandibularni indeks ima srednje vrednosti.

Dalje opservacije govore da srednji telesni rast iznosi oko 164 cm (kod muškaraca), uz napomenu da su duge kosti postkranijalnog skeleta kratke i zdepaste. Na lobanjama se dalje zapažaju razvijene i specifično modelovane zigomatične kosti, sa licem koje se može okarakterisati ravnim i širokim.

Sumirajući sve elemente antropometrijske, morfološke i taksonomske analize, dobija se jedan zajednički pokazatelj koji seriju skeleta iskopanu 1968. godine opredeljuje u jedan mongoloidni antropološki tip (uz nekoliko skeleta su nađeni metalni novčići ugarskih kraljeva iz sredine XI veka nove ere).

Kod grupe grobova iskopane 1972. godine broj skeleta je nešto manji. Uz razlike koje su vidne na tabeli srednjih vrednosti lobanjskih mera i indeksa, ovaj antropološki tip ima sledeće odlike: dužinsko-širinski indeks se nalazi na samom prelazu dolihokranog u mezokrani, visinsko dužinski indeks je ortokran, a visinsko-širinski indeks je visoki metriokran. Frontoparietalni indeks je niskog eurimetop tipa. Morfološki indeks lica je leptoprozop, a indeks gornjeg dela lica je lepten (visoko gornje lice). Jugomandibularni indeks ima vrednosti širokog tipa. Izračunat srednji telesni rast za muški pol spada u kategoriju visokog i iznosi oko 175 cm. Naglašen robusticitet je odlika kako svih lobanja tako i njihovih postkranijalnih skeleta.

Iz elemenata dobijenih ovim antropomorfološkim presekom, grupa skeleta iskopana 1972. godine u unutrašnjem utvrđenju Beogradskog grada treba da se pripiše jednom robustnom leptodolihomorfnom tipu. Njegova etnička interpretacija, s obzirom na arheološko datovanje i uslove nalaza ukazuje na pripadnost slovenskom etnosu (uslovno rečeno). Da se ne radi o autohtonom stanovništvu ovog vremena ukazuje činjenica da nijedna od nađenih lobanja nije imala karakterističnu planokcipitaliju kao primarnu odliku dinarskog antropološkog tipa.

Dalje razdvajanje evropskog i azijskog (mongolskog) porekla ove dve grupe skeleta zasniva se i na razlici pojedinih ključnih morfoloških elemenata na lobanjama. Koristeći zapažanja sovjetskih antropologa, na prvom mestu M. M. Gerasimova (1965), treba istaći sledeće: Ugao očne duplje, posmatran u lateralnoj projekciji, u odnosu na OAE-liniju (horizontalu) kod evropljana iznosi oko 90°, a taj isti ugao kod Mongola ide do 120—130°, što je u svojoj osnovi uslovljeno položajem zigomatične kosti. Zatim ugao prednjeg profila zigomatične kosti, takođe posmatran u lateralnoj ravni u odnosu na OAE-liniju, kod evropljana zaklapa ugao između 45—50°, dok kod Mongola taj isti ugao iznosi između 70—80°. I treće, u facijalnoj projekciji posmatrano, kod evropljana širina očnih duplji je naglašenija u odnosu na visinu, a osa očnica je obično horizontalna. Kod Mongola širina i visina očnih duplji su svojim dimenzijama podjednake, a osa očnih duplji je obično ukošena (spoljnim kracima pada nadole).

Sve ove navedene konstituciono-morfološke razlike jasno su konstatovane na lobanjama iz obe grupe, a najtipičniji primerici su i ilustrovani (videti tabelu 2 i 3).

Teškoće u definitivnom opredeljenju nastale su kako zbog malog broja skeleta unutar obe serije, s jedne strane, i s druge strane, zbog pripadnosti svih skeleta muškom polu (izuzetak su dva groba sa dečjim skeletima, dok ženski uopšte nisu pronađeni i iskopani). Mada je antropološki postupak tokom cele ove analize u potpunosti dokumentovan, ipak, izvesni zaključci u smislu etno-tipološke pripadnosti ostaju jednim delom isključivi. Jedno celovito etničko paralelisanje se iz pomenutih razloga ne može izvesti. Može se, međutim, samo dodati, da po jednom broju indikatora mongolski (ili mongoloidni) skeleti imaju izvesni sličnosti sa zapadnom mongolskom (zakavkaskom) podgrupom, dok se u istom smislu o skeletima pripisanim slovenskom etnosu ne može ništa određenije reći. Novi nalazi sa ovog lokolita bi svakako svojom brojnošću omogućili opsežniju antropološku interpretaciju.